

Divine Spark

Vér és kereszt

 Publio

Vér és kereszt

Divine Spark

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

*“Kellene végre, aki hisz,
magában is és bennem is,
ki álmaimat ismeri,
de megvédeni is meri,
ki nem úgy csodál, mint a vak,
de mellém áll, ha bántanak,
ki nem a tömeggel szapul,
testével inkább rám borul,
s vallja a bírálók előtt,
ha szállt, csak én emeltem őt.”
Jobbágy Károly: Sebzetten*

Ajánlás:

Soha el nem múló örök hálával Mr. Tébolynak, aki azáltal, hogy durván tükröt tartott felém, kegyetlenül rávilágított gyarló mivoltomra, mely által hamvaimból feltámadva, Isten akarata előtt fejet hajtva, a változás rögzös útjára léptem. Majd az Úr színe előtt töredelmesen megfogadtam, hogy ettől a pillanattól fogva halálom órájáig szívem vágyát követem.

Köszönetnyilvánítás:

Köszönöm lökött hucicámnak, a mindenkori kis dalos pacsirtának, aki mindvégig tartotta bennem a lelket, még akkor is, mikor már mindenki más lemorzsolódott és faképnél hagyott a nyomorommal egyetemben. Drágám, hálám a síríg üldözni fog.

Figyelmeztetés!

Fergeteges regényóriás, pikáns jelenetekkel tarkítva, Divine Spark tollából. Bár a könyv alapvetően igaz történetet dolgoz fel, a félreértések elkerülése végett finoman jelezném, hogy a valóságtól néhol merőben elütő jeleneteket tartalmaz, illetve némi túlzás is felüti a fejét a sorok között. A szereplők szándékosan fiktív néven futnak, a felismerhetetlenség álarca mögé bújtatva, de egyébként egytől egyig létező karakterek. A könyv néhol túlzottan trágár kifejezéseket vonultat fel, illetve egyes jelenetek kibillenthetik az olvasót megszokott nyugalmi állapotából. Ezért 18 éven aluliak, illetve gyengébb idegzetűek számára kimondottan tiltólistás.

I. A művész nő

Blanka viruló szexi neurotikus harmincas volt, aki ha úgy döntött volna, hogy indul a Miss Neurózis címért, kiütéssel győzött volna. Nemrég töltötte be 33. életévét, vagyis krisztusi korba lépett. Karcsú termetéhez, nőiesen telt alkatához, kékeszöld szemeihez, finom szálú, selymes szőke hajkoronájához, pisze orr dukált. A maga szokatlan módján igencsak szerethető jelenség volt. Furcsa, ellentmondásos karakterére, még viccből sem lehetett volna ráfogni, hogy egyszerű eset. Egyszerre volt társasági figura és emberkerülő remete, mikor melyik oldala került előtérbe, ez helyzettől, illetve aktuális kedélyállapotától függött. Kiváló önismerettel rendelkezett. Tudatában volt szerepszemélyiségeinek, melyek ahelyett, hogy szépen összemosódtak volna és könnyedén megfértek volna egymás mellett, inkább harci kakasok módjára viaskodtak lelkében. Sok esetben saját normalitását is megkérdőjelezte. Sokszor az az érzés gyötörte, hogy beszámíthatatlan. Előfordult, hogy olyan szinten meghasonlott, hogy már azt sem tudta kicsoda. Mindig az aktuális hangulatának megfelelő ruhadarabokat pécézte ki és öltötte magára, melyek a lényén ideiglenesen eluralkodó szerepszemélyiségről tettek tanúbizonyságot. Kedvenc szerepszemélyiségéhez hűen, jellemzően bohém külsővel bírt, így többnyire afféle XXI. századi hippy benyomását keltette. Szerette a lezser, mókás, színes darabokat. Laza művészforma külseje, nem igazán tükrözte vissza, mélyben szunnyadó komolyságát.

A díva

Szerette a feltűnően színes, mintás darabokat, melyeket hivalkodó ékszerekkel kombinált. Nőies idomainak kihangsúlyozása céljából, hajlamos volt egy számmal kisebb cuccokba préselni dögös testét. Kétség sem fért hozzá, hogy egy primadonna vezett el benne. Varázslatos adottságainak eredményeként, csak úgy vonzotta a férfiszemeket. Valódi szépség volt, afféle, aki nem igazán szorult tatarozásra, mert egyszerűen a maga természetes valójában is csodásan festett. Az a fajta nő volt, aki akkor is dögös, ha egy zsákot húz magára. Igazi jelenség, valódi hamisítatlan művész nő, veszélyesen szeszélyes némbér, illetve oltári hisztérika egy személyben. Szeretett szerepelni és a figyelem középpontjában lebzselni. Szeszélyes érzelmei hol a padlóra küldték, hol a mennybe emelték. Le sem tagadhatta volna művészi affinitását. Lényében erőteljesen lobogott a tűz. Meglehetősen viharos természet volt, így nem volt érdemes vele cicózni. Első blikkre olyan benyomást keltett, mintha valamely leköszönő cárnő vére csörgedezett volna az ereiben. Szerette, ha övé az utolsó szó. Nem tűrt ellentmondást. Imádta a pezsgést.

Igazi dögös nagyvad, afféle belevaló tüzes kanca volt, akit szinte képtelenség betörni. Meglehetősen domináns nőstényként, erősen hajlott a méltatlankodásra. Ha felhúzták, órákon keresztül viperaként puffogott. Érzései dróton rángatták, mivel képtelen volt kordában tartani őket, így közel beleőrült a velük való folyamatos csatározásba. Az őt ért csapásokra, érzelmi hullámvasúttal reagált. Ki tudott fordulni magából rendesen. Féktelen haragja elől nem ártott fedezékbe vonulni. Ha előntötte agyát a lila köd, szitokszavak egész garmadáját ontotta magából. Harcias természet révén, ismeretlen volt szótárában a lehetetlen szó. Hamar robbant, olyan volt, mint egy időzített bomba. Elég volt egy nem megfelelő hangsúllyal kiejtett szó, máris bepöccent. Erőteljesen hajlott a melodramára. Végzetesen makacs karakter volt, aki ellenszegült az élet áramlásának és nem engedte, hogy a hullámok magukkal sodorják. Képtelen volt kiengedni a kezéből az irányítást. Szoroson markolta a célegyenes felé repítő unikornis gyeplőjét, holott tudatában volt annak, hogy az lenne a helyes megoldás, ha problémáit rábízná az univerzumra, mégis ellenszegült, ezáltal öntudatlanul is önmaga ellenségévé vált. Harcos amazonként, valóságos vadmacska hírében állt. Unalmában balhékat generált. Nem bírta elviselni a kispolgári létet, sőt, egyenesen hisztériás rohamot kapott, ha a hétköznapi feladatok terhe nehezedett a vállára. Ügyeletes talpnyalókra szomjazott, illetve szolgálókra, akiket kénye-kedve szerint ugráltathat.

A hippi

Makacs kis lázadó révén, a nevelés csődje, afféle született fekete bárány volt. Másképp gondolkodóként, önjelölt filozófust alakított és modern kori Diogenészként működött. Egy korszakalkotó zseni vészelt el benne. Szórakozott professzor benyomását keltette. Hóbortos, szétszórt kis formaként, afféle ügyeletes mókamester hírében állt. Valóságos próféta volt, aki mediális képességek birtokában folyamatosan csatornázott. Öreg lélek révén, vele született ösztönös bölcsesség jellemezte. Alapvetően szelíd, mégis afféle magának való, ándungos kis szerzet. Cefetül fent hordta az orrát és szentül hitte, hogy kiválasztott és nagy dolgokra hivatott. Öntörvényű, vadóc, szabadságmániás, komisz kis lénye, szeszélyes természete nem tolerálta, ha szabadságában korlátozzák, így minden esetben ellenszegült az irányításnak. Valóságos mini forradalmárként tetszelgett. Színes egyéniség hírében állt, szokatlan nézeteivel, bohém megjelenésével sokak szívébe belopta magát. Filozofikus alkata gyakran mélézött el az élet nagy kérdésein. Bohókás szerzet volt, akiben a halvány életösztönt, csak a soha el nem múló remény lángja tartotta életben. Különösen érzékeny lélek volt, aki különleges képességekkel volt megáldva, afféle születési adottság gyanánt, azonban egyedi adottságait áldás helyett, átoknak élte meg.

Különös ismertetőjegye, szembetűnően morcos ábrázata volt. Szokatlan éleslátással, plusz némi cinizmussal fűszerezve mondókáját, erőteljes társadalomkritikákat fogalmazott meg röpiratok formájában. Igyekezett idealistán hozzáállni az élethez. Nem azért, mert manapság az optimizmussal átítatott pozitív hozzáállás a divat, hanem mert közel állt hozzá az elvont gondolkodás, valamint a valóságtól való elrugaszkodás, közelebb, mint a hétköznapiok lehangoló szürkesége. Szerette a buddhista szerzetesek mormolását, mert az ősi mantrák kedvező hatást gyakoroltak labilis lényére, ugyanakkor kisimították megtépázott idegeit. Úgy vélte, hogy előző életében szerzetesként élhetett, hisz lételeme volt az elvonulás és a csend. A zajokra különösen allergiás volt, mivel feszültséget generáltak törékeny lelkében és amúgy sem túl stabil idegeit, lazán gallyra vágta. Elvont számokat hallgatott. Sajátos életfilozófiájával és érdekes, átlagtól nagy mértékben elütő gondolatmenetével, maga is meglehetősen elvarázsolt lélek volt. Elszállt, amolyan talajvesztett figura, ebben az eszement világban, mely mindenféle ideát és őszinteséget nélkülöz. Szabadságmániája folytán, képtelen volt elviselni a korlátokat, így többnyire karámba zárt vadlóként reagált rájuk és megpróbálta ledönteni őket, még akkor is, ha ez olykor lehetetlen küldetésnek bizonyult. Sajátos eszméket, ideákat hangoztatott, melyek sok esetben kiverték a biztosítékot. Fejlett igazságérzettel rendelkezett, ráadásul hatásos szónok volt, aki fájdalmas őszinteséggel tárta a világ elé egyedi meglátásait. Szerencsés alkatának köszönhetően, lazán átlátott a társadalom mesterkedésein. A tisztánlátás képességének isteni adományát birtokolta, az emberek veséjébe látott, így könnyűszerrel érzékelte energiájukat. Szerette a változatosságot. Eszméi teljes mértékben befogadhatatlanok voltak, az átlagos halandó elme számára.

Sajátos lénye apró mécseslángként tündöklött, ebben a sötét, eszme nélküli világban. Szembetűnő polgárpukkasztó viselkedése, forradalmári beállítottsága révén, simán kiszúrták és lazán a figyelem középpontjába került. Eszméi, egyedi gondolatmenete és tisztánlátása figyelemre méltó volt. Drasztikus változásokat szeretett volna előidézni sajátos, olykor meglehetősen szélsőséges módszereivel. Kívülálló révén, nem igazán illett semmilyen kategóriába, melynek köszönhetően létét, többnyire szenvedésként fogta fel. Erőteljesen fanatikus lélek volt, aki a rásütött lázadó címkét, büszkén hordozta kitűző gyanánt. Valódi csibész hírében állt. Bicskanyitogató stílussal rendelkezett. Egy különc, hibbant hippi benyomását keltette, mégis ahelyett, hogy virágfüzérrel a hajában vidáman rohangászott volna a réten, a fákat ölelgetve és tett volna a nagyérdeműre, pusztán szárnyaszegett angyalként tipródott, holott egyetlen vágya volt csupán, hogy szabadon lehessen hülye, egy korlátokkal tele hazug világban.

A jégkirálynő

Ahogy neve is fémjelezte, a szolid elegancia, az erőteljes érzelmi visszafogottság és a titokzatosság, sajátos lényének finom árnyalatai voltak. Szerette a régies darabokat, maga is afféle múlt századból itt ragadt bútordarab volt. A kalapok és a vintage darabok voltak a gyengéi. Kávéfüggőként, a kávézó sajátos hangulata magával ragadta és adrenalinként hatott rá, illetve kiráncigálta valamelyest depresszív hangulatából és rátelepedő mélabújából. Lénye füstös mulatók szivarszagú világát idézte. Egy légtérbe kerülve vele, szinte felsejlett egy gramofonon pörgő ősi lemez lágy dallama, melyen valamely régi csillag szívszaggatóan duruzsolt. Egyfajta sejtelmes mélabú lengte körül lényét. Mély karcos hangja, kecses mozdulatai, kifinomult stílusa folytán, valódi díva benyomását keltette. Kellemes finom vonásai és lényének sajátos varázsa miatt, ösztönös tehetséggel, könnyedén levett bárkit a lábáról. Szerelemre szomjazott és szíve mélyén álomszerű románcra vágyott. A tökéletes férfit kereste egész életében, aki képes felolvasztani a szívét körülölelő jégpáncélt.

Valóságos kékharisnya hírében állt. Meglehetősen önálló karakter volt, akinek nincs szüksége senkire, semmire, legalábbis tudatosan ezt a látszatot próbálta kelteni magáról. Erősen hajlott önvádra, önmarcangolásra. Többnyire magában őrlődött. Tökéletességmániája viszi egyszer a sírba, szentül hitte. Egyetlen dolog tartotta benne a lelket, a szünni nem akaró bizonyítási vágy. Szívét szétfeszítette a kínzó becsvágy. Szívós kitartása irigylésre méltó volt, eltökélten menetelt a cél felé. A sikertelenséget képtelen volt tolerálni, a sorozatosan jelentkező kudarc élmények megbénították és elviselhetetlen fájdalmat generáltak érzékeny lelkében, melynek következtében, még inkább begubózott és elfordult az őt körülölelő világtól. Nehezen lépett túl a sérelmein, inkább dédelgette őket. Nem igazán volt életvidám karakternek mondható. Bár tudta, hogy ajándék az élet és nem ártana értelmesen eltölteni, ha már idepottyantotta a gólya, mégse fűlött hozzá túlságosan a foga. Hajlamos volt befordulni és önsajnálatba temetkezni. Ösztönösen kerülte az emberek tekintetét, így többnyire keresztülnézett rajtuk. A velük való felszínes kommunikáció helyett, inkább érzései zavaros, mégis látszólag biztonságos menedékébe vonult. Zárkózott lényé igyekezett minden érintkezéstől távol tartani magát. Nem avatott be senkit belső világába. Kizárta az embereket az életéből, mert nem akarta megmérgezni senki hangulatát.

Gyötörte létének értelmetlensége. Sokszor halálosztónak hitte magát, mert olyan benyomást keltett, mint egy halálmadár. Sebezhetősége folytán, kőfalat emelt maga köré és szinte senkinek sem adatott meg áthatolni rajta, így nem igazán mutatkozott alkalmasnak emberi kapcsolatok ápolására. Az érzéseivel való szembenézés és azok kezelése, hatalmas kihívást jelentett számára. Paranoid vonásokkal volt felvértezve. Az a téveszme gyötörte, hogy örülnék bélyegzik, holott csupán magával volt problémája, melyet a környezetére vetített ki. Visszahúzódó, félrevonulásra hajlamos karaktere, téveszméje folytán megbénította és még inkább felborította, amúgy is törékeny lelki egyensúlyát. Leginkább hidegben, vagy esőben szeretett császárkálni, mert ilyenkor kapucnit csaphatott a fejére, s ezáltal láthatatlannak érezhette magát. Ez adta hamis biztonságérzetét. Nem igazán kedvelte ezeket a csatangolásokat, mert úgy érezte furcsa pillantások kísérik lépteit és egyszerűen képtelen volt ettől az érzéstől szabadulni. Abba a tudatba ringatta magát sétái során, hogy pusztulást hoz minden teremtményre, aki keresztezi útját, legalábbis megfertőződik a mérgező rosszkedvtől, mely lényéből árad. Nem bírta elviselni a mókát, a kacagást, idegesítette mások mosolya, kellemes hangulata. Fáj neki, hogy ilyen jól szórakoznak, egy olyan világban, melyben számára teher a létezés.

Folyamatosan az a belső kényszer gyötörte, hogy az emberek a lelkébe látnak és gondolatait, valamint érzéseit fürkészik. Pusztán önvédelemből hajlamos volt pókerarcot ölteni magára, így ridegnek és érzéketlennek mutatkozott a külvilág felé. A lényéből áradó kétségbeesést, igyekezett a büszkeség álarca mögé rejteni. Megfelelési kényszer gyötörte önmaga és a társadalom felé. Gyakran érzett megmagyarázhatatlan belső feszültséget, ilyenkor nem igazán volt ura önmagának. Meg volt

győződve arról, hogy ha minden a megszokott mederben halad tovább, elméje ilyen ütemben szépen lassan elborul és mire észbe kap, a zárt osztályon, egy csinos kis kényszerzubbonyba préselve végzi. Leginkább a lelkében tátongó kízó úr nyomasztotta, melyet senki és semmi sem volt képes befoltozni. Szíve vérzett, lelke fájó sebekkel volt tarkítva. Lelki nyugalmát csak úgy tudta biztosítani és folyamatosan fenntartani, ha elszigetelődött a külvilágtól és magányosan tengette napjait. Nem igazán tudta mit kezdjen az életével. Céltalannak és értelmetlennek tűnt számára minden.

Labilis lényé kíméletlen volt önvallomásokban. Örökké elégedetlen, borúlátásra hajlamos, illetve túlzottan realista jellem volt, ugyanakkor cinikus karakter révén, erőteljes kritikai hajlammal bírt. Gyakran kínoztta az az érzés, hogy szívesen kilépne testéből és maga mögött hagyná a létezést. Tipikus magányos farkas hírében állt. Míg másokat a magány érzése vágott taccsra, őt életének értelmetlensége nyomasztotta. Kiszámíthatatlan volt és hangulatváltozások gyötörték. Gyakran lett úrrá rajta a kízó letargia. Úgy érezte eleve pusztulásra van ítélve, mintha a lelkét megkísértő démonok direkt a halálát kívánnák és a vérére szomjaznának. Lélekboncolgató személyisége folytán, pszichoanalízisre erőteljesen fogékony volt. Élete saját bevallása szerint is szintiszta melodráma, mindenestre korántsem szláv karnevál és a legkevésbé sem fáklyás menet. A lényén elhatalmasodó brutális önbizalomhiány miatt, kisebbségi komplexus, valamint fokozott értéktelenség tudat kínoztta.

Duna-parti kiruccanás

A hippi médium révén, Tarot kártyából jóslott, illetve gyakran tartott apró szeánszokat, szennyezett aurájának tisztítása céljából. Duna-parti kiruccanásai során, mókás kis versikékkel ellátott papírhajókat bocsájtott vízre, lelkének felszabadítása érdekében. A tudatalattijából a jégkirálynő révén felszínre törő negatív gondolatfoszlányok és hitrendszerek, napi rendszerességgel nyomasztották és akadályozták szellemének szárnyalásában. A hippi haragudott a jégkirálynőre, mert lazaságát, állandóan megfertőzte görcsös, merev, idegbajos lényével, ugyanakkor haragudott a dívára is, feltűnési viselkedése, megalomániája és erőszakos mivolta miatt. A hippi mindent elkövetett volna, hogy kiölje magából a jégkirálynőt és a dívát, mert megkeserítették egyébként is csapnivaló hétköznapjait.

Le akart pacsizni Istennel, holott nem volt épp hithű vallásgyakorlónak mondható, bár sajátos élettörténete folytán egyre inkább érezte, hogy valamilyen felsőbb irányítónak léteznie kell, különben az egész életnek nevezett balhé, csupán sok hűhó semmiért. Hisz hiába próbálta több ízben elrendezni sorsát, valaki mindig közbeavatkozott és szentül hitte, hogy ballépésein minden esetben jókat kuncog egy jó nagy darab felhőn trónolva, a nagy szakállú kisöreg, (Isten), melyet egyenesen pofátlanságnak tartott és mérhetetlenül bosszantotta, ha felsejlett lelki szemei előtt ez a homályos kép.

Aznapi mókás versfoszlánya a következő volt, mely igazán kifejezte hóbortos lényét.

Kérem Isten és az ő angyalainak spirituális támogatását, a fehér mágia erejét latba vetve, e folyamat megvalósításában. A víz őseréjével szabadítsanak fel nyomasztó félelmeim, fájdalmaim, gátlásaim, szorongásaim, belső feszültségem, kishitűségem, komplexusaim, negatív programjaim, elmeszüleményeim, beidegződéseim, hitrendszerem és masszív önutálatom alól. A víz fodrozó hullámainak segítségével sodorja el, vagy süllyessze el, a fent említett lényemet és szellememet korlátozó beidegződéseket, programokat, illetve alakítsa át ezen elmeszüleményeket, hitrendszereket teremtő erővé és energiává bennem. Isten áldásával e színes kis hajót, papírgalacsin rakományával útjára bocsátom. Ámen.

A Blankában rejelő filozófus, sajátosan elmélkedett az élet dolgairól. Nézeteit szinte napi rendszerességgel apró röpiratok formájában bocsájtotta a nagyérdemű elé. A Duna-partról

hazatérve, szokásához híven, közösségi oldalán posztolta soron következő okosságmorzsáját.

A mai morzsa, szó szerint, a következőképpen hangzott.

A merevség halál, a szabadság élet, éljenek a hippik!

Beköszöntött a jó idő, így egyre többet fogok kint időzni, mert a természet közelsége feltölt és ellazít. Úgy vélem, a fodrozódó hullámok, szépen kisöprik az emberből a kellemetlen érzéseket. Egy cuki párocskát pillantottam meg, akik szépen egymásba voltak gabalyodva. Jaj, Istenem! Belesajdult a szívem, annyira romantikus volt. Mr. Tébollyal mi is így lógathatnánk a lábunk a Duna-parton. Kár, hogy még mindig nem kíváncsi rám. Még a kacsák is párban lubickoltak és zuhanórepülésben egyszerre vették birtokba a hús vizet. Olyan kellemes ilyenkor a természetben, az ember lelke szinte felszabadul a nyomás alól. Hisz sehol sem olyan üde a levegő, mint egy helyes kis erdőben, vagy egy cuki kis tó partján. Chet Faker, I'm into you című örökbecsű dallama csendült fel a fülemben, mikor a szerelmem hiánya ádázul belém nyilallt. Olyan lehangoló volt, mikor magam mellé pillantottam és csak a hűlt helyét találtam, hogy picit meg is hökkentem, de ettől függetlenül ülve táncoltam és igyekeztem jól érezni magam a bőrömben.

Sokszor idétlen rucikba bújtatom a testem, afféle polgárpukkasztás gyanánt. Lököttségem felvállalva, apró laza kontyba rendezem a hajam és nyakamba veszem a várost. Ez a vízparti ücsörgés afféle művész hobbi. A hullámok messzire sodorják a lelkem szétfeszítő gondokat. Csak azt nem tudom, miért bámulnak folyton?! Idegesít, mert rühellem, ha észrevesznek. Talán botrányos lenne a göncöm? Nem vagyok egyszerű eset annyi szent, de ilyen lökött művészformának is lenni kell. Nem lehet mindenki halál normális és szánalmasan szürke. Nem öltözhetsz mindenki összeillő színekbe és nem viselkedhetsz mindenki úgy, mint aki citromot reggelizett. Előfordul, hogy annyira bámulnak, hogy bekuncogok kínomban. Ez már meredek. Van egy hirtelen ötlettől vezérelve beszerzett kis leopárdmintás lebernycem és élvezem, ahogy lengedezik a szélben, amint suhanok az úton. Marha vicces. Kitűnően el tudom szórakoztatni magam. Irigylésre méltó. A cél az, hogy laza és könnyed legyek, illetve súlytalan, akár egy tollpihe. De szép is lenne! Ha a lelkem szárnyalhatna és megmártózhatna a fényben, akkor végre kiürülne belőlem minden negatív érzés és csak a szeretet érzése maradna a szívemben, mely egy idő után olyan hatalmasra duzzadna, hogy képzeletben képes lennék átölelni az egész világot. Bárcsak elérhetném ezt az állapotot egyszer! Akkor aztán marhára elégedett lennék magammal.

Az emberek annyira merevek és színpadiasak, hogy sétáim során közel röhögőgörcsrel vegyes sírógörcsöt kapok. Egyik se adja önmagát. Közröhej, amit tapasztalok. Tipeg-topog minden picra és azt se tudja, hogy tartsa a retiküljét, vagy milyen képet vágjon, hogy a lehető legszexisebb ábrázata legyen. Az egész világ kabaré. Nem is értem, hogy tudok itt szomorú lenni. Talán azért lesznek rám figyelmesek, mert tojok a konvenciókra, illetve arra, hogyan kellene festeni, hogyan kellene jó rabszolga módjára viselkedni, mivel nem vagyok agyhalott idióta és nem is leszek az soha. Büszkén vállalom magam, bár néha még kissé kellemetlenül érint, ahogy méregetnek, de majd kinövöm. Szégyellje magát ez a minden szempontból elcseszett társadalom és annak aberrált rabszolgánövendékei. Egyiknek sincs önálló egyénisége, sem pedig stílusa, csupán egy rendszer által beprogramozott báb színjátékát adják elő. A tökéletes rabszolga szerepében tetszelegnek és a legrémeesebb az, hogy még büszkék is magukra. Rám mutogatnak ujjal és engem tárgyalnak ki az idétlen kis cimboráikkal, hogy milyen fura vagyok, miközben saját magukról tartanak kiselőadást, persze csak tudat alatt. Hisz azzal, hogy normálisak, úgynevezett konformisták, pusztán konfekció cuccokban feszítő, beprogramozott, agyhalott idioták, akiket ez az elvetemült társadalom dróton rángat, ezért elvakultan, szemellenzős birkaként követik annak beteg instrukciót, mivel eredeti ötlet híján, egy önálló gondolatmorzsájuk sincs.

A stílus maga az ember. Az emberek nyitott könyvek. Színház az egész világ, de nem mindegy milyen alakítást nyújtasz. A saját verziódat tolod, vagy egy rád erőltetett szerepet adsz elő, miközben elhitted magaddal, hogy neked ez így jó, mert tulajdonképpen szabad és boldog vagy. Hogy a viharba lennél boldog, mikor még a retikulöd szöge is be van löve és a hajszálaid is glédába vannak állítva?! Tömény merevség, megfelelési kényszer, nulla lazaság. Élő halott vagy ember. Egy élettelen viaszbáb. Vedd már észre! A szabadság kéz a kézben jár a lezserséggel. A szabad ember öntörvényű, mert külön szabályai vannak, melyeket saját maga állít fel, de leginkább semmilyen szabállyal nem bír, mert a szabály csak korlátozó tényező, mely gúzsba köt. A pofámba vágta egy piccsa a minap, hogy úgy festek, mint akire ráborult a ruhásszekrény. Na és? Akkor mi van? Nehogy már az is előírás legyen, hogy milyen cuccot mivel lehet kombinálni. Ez már több, mint sokkoló. Én amondó vagyok: A merevség halál, a szabadság élet, éljenek a hippik!

Ezzel a cseppet sem bájos kis antréval tette tiszteletét a Blankában rejtőző hippi, a könyv olvasói előtt. Most pedig vessünk egy pillantást a múltba. Utazzunk vissza közel húsz évet Mr. Tébold csodamasinájával és legyünk szemtanúi annak, hogyan szocializálódott Müller Blanka és miként tett szert sajátos személyiség szerkezetére.

II. A múlt árnyai

Családi háttér

Blanka egyik legemlékezetesebb és egyben legsokkolóbb élménye, egy idős szomszédhoz, Józsi bá'-hoz köthető. Alkesz volt az öreg, bár mára eltiltották a piától, köszöni szépen jól van, él és virul. Éveken át, hajnaltól késő estig, pityókásan vonszolta magát, koszos kis viskója és a sarki kocsmá között. Egyik ilyen szokásos vándorútja alkalmával, Mónikával arra lettek figyelmesek, a jó időnek és a nyitott ablaknak köszönhetően, hogy Józsi bá' elrikkantotta magát: A pina a lényeg. Akkor jót röhögött az öreg humorán, de mára felfedezte, hogy tényleg minden a pina körül forog. Le merte volna fogadni, hogy az öreg lepacsizna vele, ha a fülébe jutna, hogy sztorizik róla. Büszkeséggel töltene el a tudat, hogy egy korszakalkotó felfedezéshez segített hozzá valakit, akkor már nem élt hiába és mégse kárhozik el piás múltja miatt.

Blanka meglehetősen rossz környéken, egy aprócska házban cseperedett fel. A lelakott kis ház kövezetén csótányok rohangásztak. Az ócska udvar pedig egerek és patkányok tanyája volt. Máról holnapra éltek. Totál el voltak adósodva. Gyakorlatilag papi jóindulatán múlt, hogy volt e mit a tejbe aprítani. De mivel papi, egy idő után szinte állandóan beszámíthatatlannak bizonyult, így patthelyzet alakult ki, főleg miután lappangó elmébaja elhatalmasodott felette. Ez akkor történt, miután szeretett feleségét elveszítette. Addig egészen elviselhető, sőt, meglehetősen mókás szerzet volt, pont mint a Blankában lakozó hippí. Talán ezt a szerepszemélyiséget, az elborult elméjű papitól örökölte. Blankában apró cinkostársra bukkant az öreg. A hippí egy kósza pillantásából, egy kacsintásából, vagy arcának egy apró rezdüléséből is felismerte, mikor füllent a vén csirkefogó.

Papi áldozati bárányt alakított, bár tény és való, hogy rettentően tehetséges színész volt. Nem egyszer előadta a hattyú halálát, ha érdeke úgy kívánta. Kedvenc szólása, a „nem azért mondom” című örökbecsű frázis volt, melyet előszeretettel hangoztatott. A kisöreg egész élete tömény színjáték volt. A különféle drámai monológok előadásával nem igazán fukarkodott. Olyan érzés kerítette hatalmába azt, aki egy-egy színészi alakításának szem- és fültanúja volt, mintha egy pszichodráma csoport egyik tagját hallgatta volna, egy lepukkant szanatórium valamely hideg termének egyikében. Lakásában meglehetősen színpadias légkör uralkodott. Bár fanyar humorát, ékesszólását, valamint színészi tehetségét Blanka tőle örökölte, szóval egy szava sem lehetett.

Papi kést rejtegetett a párnája alatt, mert erősen skizofrén volt. A kést nem volt rest előkapni, ha elfelejtette bevenni piruláit. Állandóan magát, illetve tünékeny boldogságát siratta, főleg miután felesége kísértelt a kertkapun, beszállt a mentőautóba és soha többé nem tért vissza. Ezek után, mivel az öreget sokkolta neje elvesztése, újabb drámai előadással debütált, melyet éppen a temetés kellős közepén a nagyérdemű füle hallatára adott elő. A jelenet a következőképpen zajlott. Papi talpig feketében feszített, a koporsóra borult és könnyekkel tarkítva drámai előadását, a hősszerelmes bőrébe bújt. Ráadásul a hatás fokozása érdekében pontosan akkor, mikor a koporsót el akarták szállítani és a benne lapuló holttestet örök nyugalomba akarták helyezni. Papi szokásához híven, drámai alakítással vett végső búcsút szeretett hitvesétől. Fő műsorszámát kiegészítendő, több apró drámát is színpadra vitt látogatásaik alkalmával.

Nagy játékos hírében állt az öreg, kiakasztotta volna még a hóembert is. Állítólagos elmébajára 80. születésnapja alkalmával derült fény, mikor a halott nagyanyó hatalmas keretbe foglalt képét az egyik székre helyezte, azzal a jelszóval, hogy így mami is részt vesz az ünnepségen és hogy hiteles legyen, még meg is terített neki. Blankát ezzel a pofátlan húzással teljesen kiakasztotta. Nem sok híja volt, hogy fogja magát, ráborítsa a vén csirkefogóra az asztalt, majd becsapva maga mögött az ajtót, lelélceljen e galád tett színhelyéről. Habár a díva lázongott lelkében és legszívesebben cseppet

sem angolosan távozott volna, de a benne lakó jégkirálynő, aki mindig is híres volt higgadtságáról türelemre intette, így nem csinált botrányt. Úgy vélte, így is éppen elég baja van papinak saját magával is. Bár sosem volt teljesen százas, de akkor aztán teljes valójában bemutatkozott.

Blanka nem tudta eldönteni, hogy papi szokásához híven csak játssza a hülyét, vagy most tényleg bedilizett. De sajnos kiderült, addig játszotta a hülyét az öreg, míg tényleg utolérte a végzet, elkapta a gépszíj, majd lazán bedarálta, így szelleme leépülésnek indult, illetve tévképzetei keletkeztek. Blanka le merte volna fogadni, hogy még élvezte is morbid előadását, bár ki az, aki bizton állíthatja, hogy igazán belelát abba, mi zajlik egy sérült elmében. Különböző pirulákat szedett. Altatót, nyugtatót, szorongásoldót, plusz valami komolyabbat elmezavaróra is. Ráadásul öregkorára tök süketté vált, így fülhallgatójában állandóan cserélni kellett az elemet, de hiába, semmit se hallott. Ezzel egész elmébaját megfejtette, mert így még nehezebb volt bármit is kezdeni vele és rábírnival arra, hogy piruláit, melyek elmeállapotát szabályozták, rendszeresen szedje. Pedig ez az ő állapotában életveszélyesnek bizonyult, mivel olyankor ön-és közveszélyessé vált.

Blanka életét beárnyékolta, hogy mély szegénységben, illetve tekintélyuralmi rendszerben cseperedett fel. Anyja rideg marhatartásnak nevezte nevelési módszerét. A Blanka elméjében körvonalazódó kép szüleiéről meglehetősen negatív volt. Kíméletlen zsarnokoknak tekintette őket, akik csakis azért születtek, hogy megkeserítsék életét és ahogy a mellékelt ábra mutatta, sajnos elég tehetségesnek bizonyultak ebben. Sokszor hangoztatta cimborái körében a következő kiábrándító kis szólamot: Ez az asszony nem az anyám és ez az ember nem az apám, csak névleg. Nem tudom sem tisztelni, sem pedig szeretni őket, ami nem meglepő, mivel én a Marsról származom.

Családja az „elmebajos” papitól függött anyagilag, mivel az apa masszív alkesz volt, aki életvitelszerűen lebzselt és csak alkalmi munkákból tengődött. Néha csurrant-cseppent némi bevétel, mellyel nagy büszkén villogott, holott az a számlákra sem volt elég. Anyja idegbajjal küzdött, bár ez helyzetét tekintve nem ment épp csodaszámba. Sok esetben sikítófrászt kapott „szerető” férjétől és a „csodás” körülményektől. Állandóan kiborult és ilyenkor intravénás nyugtatókra szorult. Sokszor hiányzott a munkahelyéről, mely szintén komoly bevételkiesést jelentett a sanyarú sorsú kis családnak.

Apja terrorban tartotta a családot. Mindenkit oltogatott, minden apróságba belekötött, ráadásul szexuálisan zaklatta anyját. Apja szájából csak a szar fröcsögött, persze ha ezt a képébe vágta, még neki állt feljebb és olyankor elszabadult a pokol. Mindig szidnia kellett valakit, máskülönben talán romba is dőlt volna ingatag világa. Mindig az volt a helyes, amit kiejtett a száján, ellenvéleménye sosem lehetett senkinek, mert ha mégis akadt valakinek mondókája és nem bírta magában tartani azt, akkor kapta az ívet rendesen, mivel nála alaphangon mindenki hülye volt, leszámítva persze őt. Apjával két értelmes mondatot nem lehetett váltani, mivel szinte sosem volt beszámítható, így csak kerülgették egymást. Blanka feszültté vált a közelében, mert nem tudott vele mit kezdeni. Semmi kedve nem volt egy olyan emberrel csevegni, aki szinte hivatásszerűen szidott, átkozott mindent és mindenkit. Ha ez lett volna kenyérkereső foglalkozása, talán nem lettek volna anyagi nehézségeik.

Nem érdekelte mi van a családjával, milyen hatást gyakorol a többiek lelkivilágára, mivel hihetetlenül önző alak volt, ahogy minden szenvedélybeteg az. Egész életüket beosztotta, fejadagjukat kiporciózta. Nem volt mindegy egy nap hányszor mosnak fogat, hogyan teszik a fát a tűzre, milyen habosan mosogatnak... Mindenkin talált némi fogást. Talán lúzerségét hetyke stílusával igyekezett palástolni és titokban ezzel csempészett némi boldogságmorzsát tragikusan szürke életébe. Apja ügyeletes „killjoy” hírében állt, így nagy sikerrel vágta gallyra mindenki hangulatát. Idióta aranyköpéseket szajkózott. Tehetséges filozófusnak hitte magát és nézeteit félrészegen szívesen hangoztatta. Persze ha nem hallgattak rá, többel kötötték be. Addig ment utánuk, addig zargatta őket, míg meg nem hallgatták újabb elmés porhintését. Mikor bebaszott, brutálisan hülye volt a piától és akkor még inkább kötözködött. Anyját olykor késsel hajkurászta és több ízben

erőszakkal közöszülésre kényszerítette. Pokoli rossz volt a kapcsolatuk. Blanka néha Istenhez fohászokodott azért, hogy elváljanak útjaik, mert képtelen volt elviselni, hogy állandóan rajta csattan az ostor. Mivel anyja félt kilépni ebből a romboló viszonyból, színleg úgy tett, mintha jóban lenne apjával és mivel rettegett tőle, azonnal ugrott minden szavára.

Blankának szinte ökölbe szorult a keze olyankor, mikor apja pityókásan kezét emelt anyjára, vagy molesztálta. Sokáig rémálmok gyötörték apja sorozatos terrortámadásai miatt. Kis csibe korában az elszenvedett traumák miatt éveket alva járt és félkómásan huzigálta maga után a takarót éjjelente. Egy ilyen alkalommal hirtelen egy szögbe akadt és felsikított: Jézusom, megfogott a banya! Egyik legádázabb rémálma az volt, hogy egy hatalmas cifra üstben csücsül, miközben gonosz boszorkányok dervis táncot lejtenek körülötte. Így különösen megrémült azon a bizonyos éjszakán. Mikor cudarra fordult az idő, tök hideg volt a lakásban, mivel egy rossz kis kályha szolgáltatott némi meleget csupán, így gyakorlatilag plédbe csavarva kényszerültek ülni, bakancsban és téli kabátban, hogy meg ne fagyjanak. Blanka Hello Kitty-s mamuszkája, amit a néhai mamitól kapott karácsonyra, már rég visszavonulót fújt és kikérte magának ezt az áldatlan állapotot, sőt, kijelentette, hogy ő nem ilyen közegbe való és pontum.

Blanka és Mónika élete olyan volt, mint egy durva katonai kiképzés. Valóságos diktatúrában éltek, melyben természetesen az apa volt a keménykezű diktátor. Anyja rideg, hideg és érzéketlen volt. Afféle gonosz mostoha, akinek szája sarkában apró kaján kis vigyor bujkált. Mivel férjével nem igazán mert szembeállni, így felgyülemlett feszültségét csemetéin vezette le, de példátlan viselkedését sosem ismerte volna be, még magának sem. Blanka szülei helyében minden egyes alkalommal szembe köpdöste volna magát a tükörben. A sajátos családi kiképzés rányomta karakterére bélyegét, így meglehetősen vadóccá vált, olyan lett, mint egy aprócska süni, aki tüskéivel elszántan igyekszik védeni magát a külvilágtól. Érzékenységét harciassággal leplezte, mert úgy volt vele, ha ő támad be először másokat, akkor ő kerül nyeregbe, így nem találhatnak rajta fogást a többiek.

Rossz körülményei mégse öltek ki belőle minden emberi érzést, mert hűgát és aktuális házi kedvenceit nagy becsben tartotta. Sőt, néhány cimborára is szert tett kis társai közül, akikkel szívesen osztotta meg éles társadalomkritikáit, valamint elmés filozófiai röpiratait. Kedvenc kisállataért, Rebekáért, pedig közel megveszett. Rebeka kiképzőjét és cimboráját mindenhová követte. Tüskés mivolta miatt, nem igazán lehetett közel férkőzni szívéhez, de Rebekának valahogy mégis sikerült. Mivel egész apró kora óta nevelgette, szeretgette, szörnyen kötődött hozzá, így szinte kiheverhetetlen tragédiának érezte elvesztését. A kisállat megértette, átértette, illetve átvette érzéseit, melynek folytán szíve megbetegedett és örökre maga mögött hagyta e földi poklot.

Blanka kedvenc kutyusát, apja a kis ház kertjének tövében hantolta el, éppen azon a részen, melyet alkotói saroknak keresztelt el, mivel mindig is oda bújt el a kíváncsi szemek elől, így ezt meglehetősen morbid ötletnek tartotta. Egyáltalán, hogy csinálhat valaki sírkertet az udvarból?! Szíve vérzett és sebei időnként felszakadtak, ha odapillantott, mikor útja arra vezetett. Nem is csoda, hogy egyre melankolikusabbá vált és ezt követően, durván letargikus műveket vetett papírra. Blanka egyenesen betolakodónak érezte magát otthonában, melynek kapujára, még némi cinizmussal fűszerezve sem lehetett volna kitűzni, az „Édes otthon” táblát.

Mónika, Blankához hasonlóan, különc figura volt. Meglehetősen félénk, szeretethiányos, csendes, visszahúzódozó, befelé forduló és mélabúra hajlamos karakter, aki előszeretettel alakította a mártírt, mivel így próbált hatást gyakorolni környezetére. Igazából elég összetett személyiség, rejtélyes, titokzatos és kiismerhetetlen figura. Zord és mogorva stílusával, talán lelke mélyén lapuló érzékenységét igyekezett leplezni. Lelki életet többnyire egy nyuszival élt, akit Pionak keresztelt el, a híres szent ember után szabadon. Ebbe az apró nyusziba kapaszkodott éjjelente és belőle próbált meg erőt meríteni, illetve tőle igyekezett némi szeretetmorzsát kicsikarni. Kis cimborája volt abban

az időben az egyetlen biztos pont az életében, természetesen Blankát leszámítva. Sokáig nem mert mások előtt semmilyen formában megnyilvánulni. A herceget várja a mai napig fehér lovon, aki megváltja és segít neki kitörni a börtönből, ahol felnevelkedett. Álma a nagy megmentő szerelmen kívül az volt, hogy híres asztrológus legyen, ezáltal kitörjön a nyomorból, mely kegyetlenül nyomasztotta. Bár meglehetősen önállótlan karakter, aki a mai napig szülei nyakán élősködik és kiszolgáltatott pozícióban tetszeleg. Blanka, hűgában valódi lelki társra lelt, mivel az átélt trauma összekovácsolta őket egy életre.

Blanka már apró korában is meglehetősen hajlott a lazaságra. Szerette a lezser göncöket. Kedvenc hajviselete a lófarok, illetve a fejtetőre szegezett apró konty volt. Meglehetősen trágár volt, ami nem is csoda, hisz volt kitől tanulnia, mivel otthon csak úgy röpködtek a szitokszavak. Anyja egyik mesedélutánján hangzott el, hogy helyette szülei, új jövevényként, egy kis krapekot vártak, akit Attila névre kereszteltek volna. Talán a neve hallatán, már magzati stádiumban eltöprengett és egy hangyányit elfickósodott. Picit elmélázott rajta és úgy vélte, népszerű forma lett volna egy srác bőrébe bújva, mert jó dumájával, megnyerő külsejével és lehengerlő stílusával, durván szédítette volna a csajokat. Irtó rossz kölyök volt. Marhára élvezte a csínytevést. Akaratos, makacs kis csaj volt, afféle hisztis, szabad szájú mini amazon. Deviáns létét mi sem példázta jobban, mint az, hogy dióval dobálta a járókelőket és a kerítésen át kifelé köpködött. Imádott focizni. Többször berúgta játék közben az ablakot, ilyenkor Mónika falazott neki. Ezt követően persze valódi széltolók módjára sunnyogtak egy sort, de hiába, mert a lelepleződés gyakorlatilag elkerülhetetlen volt. Apjának nem kis öröme, sokat kellett cserélni az üveget. Elfajzott kis forma volt. Nem sokat csiszolódott az idők folyamán. Mára ráébredt, hogy lázadási hajlama, vele született rendellenesség.

Sosem volt finom karakter. Nem igazán van önuralma a mai napig, kivéve mikor a jégkirálynő szúrós pillantások kíséretében szigorúan ráparancsol, hogy fékezze magát. A divát azonban nem szabad provokálni, mert hamar elgurul a gyógyszere és ilyenkor gyilkos dühroham veszi kezdetét. Erőszakra mindig is erőszakkal reagált. Apja diktatórikus uralma ellen erőteljesen lázongott, ami nem meglepő, mivel a zsarnok köztudottan lázadókat nevel. Üvöltözött, randalírozott, illetve több ízben elcsatangolt otthonról. Így deviáns kis gonosztevővé, afféle fekete báránnyá nőtte ki magát. Gyilkos kiborulásainak az lett a következménye, hogy kamaszkora óta hangszálguyulladás gyötörte. Előfordult, hogy egy hónapig nem tudott megszólalni, csak jelbeszéddel, vagy cetlin hagyott apró üzenetekkel kommunikált. Úgy érezte hangjának felemelésére azért van szükség, mert ilyen környezetben, csak ordítással lehet elérni, hogy meghallgassák. Rekedten élte le szinte egész kamaszkorát emiatt. Bár a gégész azt vágta a fejéhez, hogy ez legyen a legnagyobb problémája, hisz fátyolos hangja erőteljesen szexuális töltetű, melyre inkább büszkének kellene lennie.

Egyébként is túl mély és intenzív érzései miatt, egy kis drámáért sosem kellett átkopognia a szomszédba, bár Józsi bá' biztos tárt karokkal és álló farokkal fogadta volna. Már egész korán súlyos szeretethiány gyötörte, melynek hatására csúnyán kikészült. Önbizalma ennek köszönhetően romokban hevert. Az állandó veszekedés közepette, képtelen volt a tanulásra koncentrálni és ez megmutatkozott eredményein is. Idő előtt leírták, úgy vélték, nem lesz belőle semmi, hisz közepes iskolai teljesítménye, nem igazán szolgáltatott okot bizalomra.

Mónikával totál egymásra voltak utalva, mivel képen voltak helyzetüket illetően, így tudatában voltak annak, hogy nem számíthatnak senkitől semmire. Egy este vérszerződést kötöttek és megfogadták, hogy ha egyszer megszabadulnak szüleiktől, soha többé nem térnek vissza és szóba se állnak velük, ezzel is demonstrálva, hogy hátat fordítanak kínzó múltjuknak, mivel elszenvedett sérelmeiket sosem tudták nekik megbocsátani. Blanka önbizalmát állandóan lehúzták, azt állították, hogy még átlagos sincs, holott egy magyar származású, Kanadában élő fényképész, Leslie Kassa is felfigyelt rá, mikor heccből egy netes szépségversenyen indult. Egész fiatal csitri korától rohadtul buktak rá a pasik, csak nem értette miért, hisz a sok személyét ért degradáló kijelentés hatására,

önbecsülése erősen csorbát szenvedett és mindig is abban a tudatban volt, hogy szarul fest. Így a mai napig nincs normális önértékelése és a két véglet között ingázik, egyszer túl szépnek látja magát, máskor ocsmánynak. Ezt a paradox helyzetet és a mögötte meghúzódó önbizalomhiányt, arcsokodással igyekeznek leplezni.

Egyedi látásmódja már korán megmutatkozott, biflázásra azonban teljes mértékben alkalmatlannak bizonyult. Nem igen járt társaságba. Többnyire begubózott és hangzatos kis elméleteibe, valamint zavaros érzelmi világába temetkezett. Mindig is tudatában volt másságának. Korán felmerültek benne bizonyos kérdések, melyekre nem igazán talált elfogadható magyarázatot. Zsigerből érezte, hogy valami nem stimmel a világgal. Az iskoláról, mint intézményről is meg volt a maga véleménye. Tudta, hogy a tanárok kapásból megbélyegezték és hülyének titulálták, csak mert nem tudott semmit szó szerint átadni. A rendszer nem engedte kibontakozni. Magolnia kellett, ami egyáltalán nem ment neki. Korán belé ültették a beteges teljesítménykényszert, mely szükségszerűen szorongást generált, így megfejlte már amúgy is meglévő pszichés torzulásait. Képtelen volt elviselni, hogy mindenkinek szó szerint ugyanazt a marhaságot kell átadni, miközben sajátos nézeteket vallott, melyeket előszeretettel hangoztatott és filozófiai eszmefuttatásait, szívesen tárta társai elé. Tudta, hogy semmi értelme a magolásnak és ezen elmélete jó pár évvel később alátámasztást is nyert, mivel azok a társai, akik ezen a téren brillíroztak, totál hülyén és elveszve álltak a nagyvilágban, úgy, hogy semmiről fogalmuk sem volt, hisz már réges-rég kihullott a nagy tudomány a kobakjuktól, melyre oly büszkék voltak, miközben neki ezt követően is mindenről megvolt a véleménye.

A szexuális felvilágosítást mindig is háritotta, mert nem akart ilyen lehangoló dolgokról értesülni, míg nem muszáj. Ha anyja felhozta a témát, hisztériás rohamot kapott és kiszaladt a szobából. 13 évesen egy rajzórán furcsán érezte magát, szédelgett és nyomott hangulat lett úrrá rajta, majd kiszaladt a mosdóba és sokkoló élményben volt része. Azt hitte menten lepetézik, mert akkor zörgetett be hozzá első ízben a mikulás. Nem tudta feldolgozni ezt a traumát, így a mai napig erősen görcsöl és azokon a napokon csak árnyéka önmagának. Gyakran remegett az idegtől, valamint sírógörcsöket kapott a zuhany alatt. A gyerekorvos már egész fiatalon szívritmuszavart és idegkimerülést diagnosztizált nála. Ebben az időben alakult ki rejtélyes hasi problémája is, melyre kézzelfogható magyarázatot hiába kerestek, nem találtak. Pedig mindent elkövettek az ügy érdekében. Orvostól orvosig hurcibálták. Talán pszichésen reagált ilyen erőteljes formában, az őt ért sokkoló élményekre. Akkoriban többek között megfordult Mr. Perverz rendelésén is, akivel a későbbiekben extrém viszonyba bonyolódott. Fura érzés kerítette hatalmába a vizsgálat folyamán, mely későbbi találkozásuk alkalmával értelmet nyert.

Szülei megnyomorították lelkileg, bár fejét oly sok éven át a homokba dugta, mivel nem akart tudomást venni arról, miféle emberek, így inkább önvédelemből mentegette őket, hisz csak a szülei. Ahogy felnőtt korba lépett eldöntötte, hogy kilép ebből a beteges komédiából és keres valakit, aki befogadja némi szeretetmorzsáért és szexért cserébe, mert egyszerűen nem bírt ilyen romboló közegben létezni. Igazából tudta, hogy ez csak pótcselekvés lenne kínjai enyhítésére, de addigra odáig jutott lelkileg, hogy már ez sem érdekelte. A múltba révedve nem tudta felfogni, hogy volt annyi ereje, hogy ezt az egész kálváriát végigcsinálja. Csak reménykedni tudott abban, hogy talán Isten, akihez oly sokat fohászkozott, meghallgatta imáit és egyszer kárpótolja az élet mindenért. Végre normális körülmények között élhet majd, ahol szeretik, viszont szerethet és maga mögött hagyhatja ezt a mérgező légkört örökre.

Korai szerelmek

Blanka kamasz korától fogva folyamatosan a férfiak körül lebzsel, mert korán utat tört magának a benne lakozó díva, aki elszántan kereste az ideális társat. Első szerelme egy tornatanár volt, név

szerint K. Viktor. Képes volt versenyszerűen sportolni, csak hogy a férfi közelében lehessen. Persze plátói volt a románc, de teljesen belehabarodott Viktorba és szívét-lelkét beletette a sportba, hogy imponáljon neki. Előfordult, hogy belopózott titokban a szertárba és levelet csempészett a férfi kabátzsebébe, hogy ily módon adja tudtára szerelmét. Ha szerelemről volt szó, meglehetősen vakmerő tettekre ragadtatta magát. Tisztában volt vele, hogy a férfi nő, két kamasz gyerkőc apja és azzal is, hogy akár az ő apja is lehetne, de nem érdekelte. Mikor azok a fránya hormonok tomboltak a testében, nem igazán tudott józanul mérlegelni.

Szerencsére a tanár diszkréten kezelte a helyzetet, így senkinek sem jutott tudomására a történet. Minden alkalmat megragadott, hogy a férfi közelébe férközzön. Fifikásan próbált flörtölni vele az órákon, az edzések alkalmával, illetve akkor is, mikor versenyre mentek. Mikor kiderült, hogy más tornatanárt kap az osztály, szörnyen kibukott és csak bámult kifelé az ablakon, miközben erőt vett rajta a kínzó letargia. Visszagondolva elég röhejes az egész sztori, de akkoriban halálosan komolyak voltak az érzései a férfi iránt és szeretett néha nosztalgizálni megfakult szerelmei emlékéen. A szerelem bolondja volt, mivel érzelmi ügyekben képes volt, akár szó szerint bolondot csinálni magából és a szívét követni bármi áron.

Már akkor is őszinte csirke volt, így nem volt képes érzéseit kontrollálni, melyek rendszerint gejzirként törtek fel a mélyből és minden esetben úgy lövelltek ki aktuális választottjára, mint pezsgőből a virgonc buborékok. Ezek a férfiak, többnyire hormonjai áldozatai voltak. Valahogy mindig úgy választott, hogy ne lehessen semmi komoly, az ártatlan flörtön kívül. Ezek a plátói viszonyok, csak arra szolgáltak, hogy csipetnyi izgalommal fűszerezzék tragikus hétköznapijait, mégis mindegyik sokat jelentett neki és olyan isten igazából szenvedett, ha nem kaparinthatta meg aktuális áldozatát. Vehemensen nyomult, de szerencsére sosem érte el célját. Ha elérte volna, annyi is lett volna híres tisztességének és már rég kiérdemelte volna az olcsó lotyó címet, de valahogy Isten, vagy a sors megkímélte attól, hogy efféle bélyeget süssenek a homlokára.

Mennyi éjszakán át forgolódott álmatlanul és mennyit fecsegték olyan tinisen Mónikával, efféle csacszkaságokról. Az első szerelem viszonzatlan volt, fájdalmas, de így visszagondolva, mily csodás emlék. A múlt visszapillantva sosem tűnik olyan vészesnek, idővel valahogy megszépülnek az emlékek, legalábbis a legtöbbször. Azért akadt olyan is, melyre nem szívesen emlékezett vissza, még hosszú idő távlatából sem. Kisiskolásként egyéb figyelemreméltó esemény nem is történt vele, leszámítva azt, hogy egy diákújságíró pályázaton különdíjat nyert. Büszkén híreszteli a mai napig. Valahol mélyen, a siker a génjeibe van kódolva, szentül hitte.

Hosszú időn át nem is volt szerelmes ezután senkibe. Egészen középiskolás koráig. Akkor aztán sűrűn váltakoztak a partnerei. Persze a románcok nagy része, csak a képzeletében létezett. A középiskolás éveket, ezek a szerelmek festették színesre, mert tanulni bizony, nem nagyon szeretett. Lusta volt és egyik tárgy se hozta igazán lázba. Bár az irodalom tanárnő, M. Rózsa, korán felfigyelt tehetségére és írásaira.

-Tanulni nem igazán szeret, de ha valamiről írni kell, akkor mindig átlagon felül teljesít. Miért van ez?-kérdezte Rózsi néni.

-Fogalmam sincs.-vágta rá lazán Blanka.

-Magától többet várok. Hová szeretne menni továbbtanulni?-érdeklődött a tanárnő.

-Van egy álmom. Újságíró szeretnék lenni.-közölte büszkén, felszegett fővel.

-Akkor tegyen érte! A tehetség néha nem elég. Fogadja meg a tanácsom! Egyszer még hálás lesz érte.

-Igyekszem.-hárított Blanka.

-Maga épp olyan, mint Byron, Shelley, vagy Keats. Egyfajta „spleen” ül ki az arcára. Honnan ered ez a mélységes életutálat?-tette fel a kérdést érdeklődve a tanárnő.

Na és? Akkor mi van? Mit ugat ez a sötét banya? Miért kell mindenkinek életvidámnak lenni? Engedtessek már meg, hogy szabadon sajnáljam magam! Mit piszkál ez a nő folyton? Mit képzelsz magáról? Kopjon már le rólam, vagy esküszöm nem állok jól magamért!-puffogott magában. Persze, inkább jótékony csendbe burkolózott, és ahelyett, hogy bármit is reagált volna, flegmán vállat vont.

Sokszor verte ki a biztosítékot. Volt egy stílusa, melyet nem mindenki tolerált. Hajlamos volt lekezelni az embereket, nyersen reagálni, illetve flegmáskodni. Hajlamos volt félrevonulni, különködni és kilógni a sorból. Lázongott és kinyúlt kötött pulóverben flangált. Tojt a megjelenésére. Afféle filozofáló bohóc volt, aki előadásokat tartott szünetekben a cimboráinak. Amikor nem ezt tette, akkor pedig álmodozott, mert mindig szerelmes volt. Felesleges óráit rejtekhelyén töltötte, melyet apja oly ádázul meggyalázott, egy helyes kis füzet és egy csinos kis toll társaságában. Ezen a helyen elmélkedett az élet nagy kérdéseiről, főleg a szerelemről, és arról, miért olyan kegyetlen az élet, hogy mindig olyan pasasba habarodik bele, aki tíz-húsz évvel idősebb nála, ráadásul foglalt. Nem értette, bár sejtette, hogy biztos az ő készülékében van a hiba, mert más csitrik már rég pasiztak, ő meg egy feszt csak álmodozott. Szerelmes számokat hallgatott, az ősrégi piros Sharp magnón és magában tipródott.

Meg kellett fűszerezni valamivel az unalmas órákat, valamint a hosszú börtönéveket, mert a középiskolás éveket erősen annak élte meg. Családi hagyomány szerint, a közeli város egyik népszerű intézményében tanult. Közgázra járt. Persze mondani sem kell, a hideg futkosott a hátán tőle, mivel fura gondolkodása, elvontsága, valamint szereplési vágya folytán, erőteljes művészi affinitással bírt. Egy ízben a dráma tanár, R. Károly, elcsípett egy kis hangfoszlányt tőle a folyosón.

-Maga milyen szakra jár?-kérdezte Kari bá' érdeklődve.

-Közgáz.-lökte oda Blanka flegmán.

-Kár. Ekkora drámai színésznővel, még nem igazán találkoztam pályafutásom során. Maga szokatlanul tehetséges.

-Köszönöm.-felelte Blanka, egy diszkrét mosoly kíséretében. Hiúságát legyezgette, hogy előadása, szakértő fülek hallatára is zajos sikert aratott.

A sorban következő áldozat, egy szimpla kis buszsofőr, T. Zalán volt. Akkoriban harmincas, nős, egy srác apja. Nyúlánk termet, afféle „IQ light” ruhafogas. Gúnynevén, a gebe. Oltári macsónak hitte magát, holott csak egy önimádó, visszataszító, szánalomra méltó seggfej volt, akinek kötelező tartozéka télen-nyáron egy bővli napszemüveg volt. Nagy nőcsábász hírében állt, csak úgy pisiltek utána a tinik. Utólag töprengve az eseten, nem is értette, mi vonzót talált benne. Erre a fura jelenségre csupán egyetlen értelmes magyarázatot talált. Fialtal volt és tomboltak a hormonok, szóval szinte bárkibe belehabarodott volna, az, hogy épp erre a főszerre vetítette ki érzéseit, talán a véletlen műve. Ebben állt a nagy titok. Sokat flörtölt a hapsival, mert látszólag nem volt ellene kifogása. Az ipse állandóan baszakodott, hogy felhívja magára a figyelmet. Mindent elkövetett annak érdekében, hogy a csinos kis tini felfigyeljen rá. Vagy a fránya napszemüvegével bibelődött, vagy a rádió hangerejével szórakozott, vagy verte a taktust a műszerfalon.

Blankára olyan hatást gyakorolt, hogy remegő lábbal szállt fel a buszra és alig bírta kinyögni mit akar. Utólag belegondolva jó perverz lehetett az ürge, bár az igaz, hogy nem tudhatta mennyi idős.

Ki nem tojja le, ez már a régmúlt. Megmagyarázhatatlan volt számára, hogy kiszolgáltatná magát egy ilyen primitív bunkó kénye-kedvének. Csak valami démon szállhatta meg, máshogy nem történhetett, csakis így ejthette rabul ez az állat. Istenhez fohászzkodott, hogy segítsen kitörölni szívéből még az emlékét is.

Meg akarok szabadulni tőle, állandóan kísért ez a szemét patkány. Kelepcébe csalt a tenyérbemászó stílusával és rabul ejtett a pimaszsága. Uram, adj erőt egy árva nyomorult léleknek! Könyörülj rajtam!-fohászzkodott fennhangon a díva.

Ez elég sokáig így ment, míg egyszer egy szép napon, a pali vérszemet kapott és a kis pipit fel akarta csípni.

-Jó a pólód.-vetette oda foghegyről.

-Köszö. -reagált fülig pirulva Blanka.

Majd szépen elsomfordált, a benne lakó díva örömeiben táncra perdült és a haját dobálva lehuppant egy üres ülésre, majd elkezdett kekeckedni a sofőrrel a visszapillantó tükrön át. Milyen romlott kis nőszemély voltam rég. Rég volt, szép volt, talán igaz se volt.-suhant át az agyán. A végállomásnál hirtelen váratlan meglepetés érte. A forma rá akarta zárni az ajtót és akár komoly baj is történhetett volna, de éppen arra járt valaki, így megúsza. Bemajrészott és úgy döntött, jobb lesz ezzel a csókával vigyázni. Talán nem százas. Ki tudja a mai világban. A benne lakozó díva, már akkor is szeretett a tűzzel játszani, hisz afféle tüzes kis sárkány volt, de nem is értette mit vár magától, hisz mami temetését is annyira unta, hogy képes lett volna flörtölni, akár a sírásóval is.

Mégis mit képzelsz magáról ez a korcs?! Szemét kis vakarék! Levágnám a nyakáról azt a helyes kis fejét, ami kong az ürességtől. Fene büszke magára ez a nyomoronc. Fel kellene akasztani, vagy karóba kellene húzni, majd a napon aszalódott testét fel kellene darabolni és a húscsajátait a döggeselekkel megetetni. Azt a helyes kis koponyáját, pedig ki kellene akasztani, valami jól látható helyre, hogy okuljanak belőle a hozzá hasonló férgek.-méltatlankodott a díva.

Bár a történetek fényében erősen visszafogta magát, azért a középiskolás évek alatt, néha vetett még egy-egy kósza pillantást az ürgére.

A következő áldozat, T. Gábor, infó tanár volt. Harmincas, szintén nő, egy srác apja. Az ún. nagy szerelmek egyike. Jelentéktelen figura, félénk, visszahúzódó, mellette cinikus és meglehetősen intellektuális karakter. Mai mércével mérve szóba se jöhetne. De akkor, nagy durranás volt. Kikaparta volna a szemed, ha valami rosszat mondasz róla. Nagy becsben volt az ürge. A hangja bársonyos volt, szinte simogatóan lágy, mély bariton. Ritka ronda felesége volt, olyan, aki akár maszk nélkül is részt vehetett volna a busójáráson. Senkinek sem tűnt volna fel, hogy nem visel jelmezt. De nem tehetett róla szerencsétlen. Mindenesetre ez is a pasas komplexusairól árulkodott. Bár erősen hajlott a színészkedésre és hajlamos volt játszani a macsót, belül labilis és érzékeny lélek volt, persze valódi jellemét maga előtt is ügyesen titkolta. Mónikát tanította, náluk csak helyettesített néha napján.

Imádta zavarba hozni a formát, szeretett flörtölni vele. Látszatra bejöttek egymásnak. Blanka erőteljes vonzalma egy idő után átfordult szerelembe és érzéseit tudatni akarta választottjával. A levél átadását megelőző éjjel le sem hunyta a szemét. Kétségek gyötörték és erőteljes rettegés kerítette hatalmába, miközben a levelet szorongatva, elcsípte Gábort a folyosón.

-Tanár úr, elolvasná ezt a levelet?-szólította meg félénken Blanka.

-Mi áll ebben?-kérdte érdeklődve a tanár.

-Erről inkább nem beszélnek.-hárított a csitri.

Gábor, miután kiszúrta a kis piros szívet a levél hátoldalán, elmosolyodott. Baromi édes!-lelkendezett Blanka.

-Biztos, hogy nekem ezt el kell olvasni?-kérdezte kissé sejtelmesen a tanár.

-Igen.-vágta rá határozottan a csitri.

A tanár a történetek után, lányos zavarában, a szerelmes levelet szorongatva, köszönés nélkül elviharzott.

Ez a dicshimnusznak is beillő levél vándorolt át először a tanár birtokába.

Drága Gábor!

Nem tudom mi sarkallt e képtelen ötlet véghezvitelére, talán az, hogy teljesen megfosztott a józan ítélőképességemtől. Talán tolakodónak, vagy egyenesen örültnék tart, de ezt a merész dolgot az érzéseim diktálták. Kitörő érzelmek zivataros szenvedélyével szeretem. Szeretném magára zúdítani érzelmeim zuhatagát. Megmagyarázhatatlanul vonzódok magához. A rabja vagyok. Ha meglátom vadul kalapál a szívem és megzabolázhatatlan leszek, akár egy kiscsikó. Ha magára nézek felforr a vérem és megérint a szenvedély. Vad tekintete leigáz. Szörnyen félnék vagyok, de maga előcsalogatta a bennem szunnyadó vadmacskát. Tüzes tekintetétől, csábos mosolyától, lecsaphatatlan apró kis sárkánnyá változom. Szívesen bepiszkítanám egy édes kis puszival a pofiját. Elcsavarta a fejem. Sikerült belopóznia a szívembe. Maga kis hamis, annyira tetszik, hogy az már brutális. Ha észrevesz az maga a mennyország. Remeg a testem a boldogságtól. Átjár a forróság egyetlen pillantásától. Az egyik pillanatban legszívesebben leteperném, a másokban pedig csak állok félszegen. Úgy vonz, mint egy kurva nagy mágnes. Magára vagyok kattanva. Felizgat a pusztá látványa is.

Mélyen belül érzem, hogy valami titkos és megmagyarázhatatlan szenvedély kapcsol össze minket. Szívem fájdalom hasogatja, lelkem testemben nem pihen, csak tombol szüntelen. A magány mardossa szívem. Mámoros vagyok és örültem szeretem. Közelsége felforgatja és mély érzésekkel zaklatja szívem. Felkorbácsolta az érzéseim. Mikor egy légtérben tartózkodunk, mintha vibrálna körülöttünk a levegő. Szívesen álmodozom kettőnk körül, bár tudom hasztalan. Álmomban spanyol tangót lejtettünk és felszenteltük az ágyat. Maga vérbeli macsó. Akarom, kívánom, imádom, az örületbe kerget. Olyan, mint egy jelsugárzó relé, szívvrabló. Borzongok a szerelemtől. Ne hagyjon kétségek közt vergődni! Vad vágynak hevében telnek napjaim és egyre fokozódik mérhetetlen szenvedésem. Talán a levelet olvasva felmerül magában, hogy mit akar ez a kis hülye, hogy ilyen pimasz lépésre szánta magát. Bár, ha ez így lenne, egy világ omlana össze bennem.

Csillapíthatatlan szenvedéllyel, lángolóan szeretem.

Csók, Blanka

Gábor a levél átfutását követően meglehetősen szeszélyesen kezdett viselkedni. Blanka a szerelemtől amúgy se volt éppen beszámíthatónak mondható, de ez a szeszélyesség egyenesen kiborította és még inkább összekuszálta zavaros érzéseit. Úgy érezte, Gábor az egyik pillanatban teszi a szépet, sőt, még talán kissé rá is játszik, a másokban viszont levegőnek nézi és kerüli a tekintetét. Néha olyan érzése volt, mintha egyenesen menekülne előle. Látszólag a tanár nem tudta kezelni a helyzetet. Blanka mivel hiába várta, hogy reagáljon a történetekre, saját kezébe vette az irányítást, és eldöntötte, ha törik, ha szakad, kérdőre vonja választottját. Egy szép napon elkapta a férfit, amint kilépett az informatika terem ajtaján. Szende naiva révén azt hitte, ha kettesben

maradnak, akár még egy csók is elcsattanhat köztük.

-Bemehetnénk egy percre a terembe?-intézte hozzá kérdését a csitri köntörfalazás nélkül.

Gábor meggátolta terve véghezvitelében. Testével eltorlaszolta a bejáratot és az ajtó sarkába húzódott.

-Nem lehet. Itt jó lesz. Átfutottam a levelet. Igazán szép és megtisztelő. Nagyon szépen köszönöm. De te is tudod, hogy nem lehet köztünk semmi. Remélem lesz majd valaki, aki iránt ugyanígy érzel és aki az érzéseid viszonzhatja.

Gábor hideg és érzéketlen szavai, jeges tördöfésként fúródtak a díva szívébe. Közben a tanár bezárta a termet.

-De van egy új levél.-próbálkozott elszántan Blanka.

-Na ne! Ennek semmi értelme. Kínos nekem is, neked is. Akkor visszaadjam a levelet?

-Nem kell.-felelte letörten a csitri.

Gáboron látszott, hogy totál zavarba jött, majd elviharzott.

A zavarba ejtő kommunikációt követően, Gábor szokásához híven állandóan másképp reagált, ha összefutott Blankával. A díva úgy érezte, a fickó csak szemétkedik vele. Előfordult, hogy szándékosan elfordította a fejét és még csak nem is biccentett, holott tudatában volt az érzéseinek. Blanka egy-egy ilyen eset után, hazaérve az ágyra vetette magát kínjában és bögött, mint egy kis hülye.

Szerelme egyoldalú, reménytelen és fájdalmas volt, mégis úgy döntött, meglepi Gábort egy apró figyelmességgel. Egy szép napon, egy mini számítógép makett vándorolt át a tanár birtokába, melyet Gábor örömmel el is fogadott, azok után, hogy a múltkori levelet egyértelműen elutasította. Viselkedését nem tudta mire vélni. Az ajándék átadásának pillanatában, Gábor szolid mosoly kíséretében az ajkába harapott, majd zavartan eloldalgott.

Blanka egy apró levelet is mellékelte az ajándék mellé, melyben a következő sorok lapultak.

Drága Gábor!

Érzéseim változatlanok, bár szörnyen megbántott utolsó próbálkozásom alkalmával. Szeretnék szerény ajándékkal mosolyt csalni az arcára. Kérem ne haragudjon, amiért ilyen örütségeket művelek, melyek ellen jogosan érvel a józan ész. Számomra rengeteget jelent egy pillantás, egy kedves szó, de néha még egy apró, köszönésnek vélhető dolgot is megtagad tőlem, nem is sejtve ezzel, mekkora sebet üt a szívemen. Megőrülök attól a tudattól, hogy talán semmitmondóak azok az érzések, melyeket megosztottam önrel, hogy esetleg örülnék tart és talán lelki terrorként fogja fel a szerelmet, melyet ön iránt érzek. Néha úgy jön le látni sem akar, sőt, egyenesen kerül engem. Mégis felkavar és ennek ellenére, egyre fokozottabban kívánom. Bár az, hogy lazán elutasítja és megtagadja az érzéseim, számomra irtó megalázó. Kimeríthetetlen érzéseim tárháza csak önre vár. Maga minden szenvedésem forrása. Bár tudom, hogy sosem érhet révbé, ez a már eleve halálraítélt kapcsolat. Biztos hülyének tart, hogy fájó elutasítása ellenére továbbra is zaklatom, már ha ezt egyáltalán annak lehet minősíteni.

Megvadít egy röpke perc alatt. Bár olykor úgy fest, hogy teljesen hidegen hagyom és szinte sosem szentel elég figyelmet nekem. Mégse toporzékolhatok az infó terem előtt minden szünetben,

bármennyire is fáj. Reménytelenül gyötrődve, kínok közt vergődve telnek napjaim. A tények keserűek, fájnak és nyomorba döntenek. Nem tudja milyen kínokat élek át. Állandóan könnyeket hullatok magáért. Ez a szerelem irtó fájdalmas és begyógyíthatatlan sebeket ejt a szívemen. Talán mazochista vagyok. Ha magáról van szó, olyan vagyok, mint egy drogos, erőszakosan követelem a napi adagom. Fogalmam sincs hogyan tudnék leszokni önről. Maga mellett csak egy kis éretlen kölyök vagyok, ráadásul nevetséges és sok esetben fárasztó. Beismerem őrült vagyok, ez már haladás. Mégis arra vágyom, hogy együtt hajókázzunk az intim szférák tengerén, bár tudom nem helyes. Maga a leghelyesebb pasi az egész univerzumban.

Szenvedélyes szerelemmel, lángolóan szeretem.

Csók, Blanka

Blanka művészlélek révén, mindig is utálta az informatikát, mivel száraznak tartotta, így teljes mértékben hidegen hagyta, kivéve, ha ő helyettesített. Gábor ilyenkor viselkedésével az örületbe kergette. Nem tudta eldönteni, hogy szerepet játszik a forma, azzal, hogy kitüntetett figyelemben részesíti és mindig körülötte legyeskedik, vagy ez is csak afféle gonosz tréfa, mellyel az a célja, hogy érzéseit kigúnyolja. Gábor úgy viselkedett, mintha a többiek ott se lettek volna. Olyan volt, mintha csak Blankához beszélne. A csitri úgy érezte, csak húzza. Egész idő alatt ott állt mögötte és azt figyelte, mibe köthet bele, miközben a feladattal vesződött. Ez nem volt nehéz küldetés, mivel Blanka sík hülye volt az informatikához, hisz még számítógépük se volt otthon, így nem volt min gyakorolnia. Lány és gyengéd volt a hangja, miközben Blankát oktatta. Az se érdekelte, hogy mások is észrevehetik, hogy túl sokat sürgölődik körülötte, hisz a csitrin kívül, még kb. 15 fő volt a teremben.

-Most már mentsük le a prezentációt, majd következő órán folytatjuk.-adta ki az ukázt a tanár. Gábor hajlamos volt többes számban beszélni, talán azt hitte, ettől lesz menő.

-Milyen nevet is keresünk?-kérdezte rejtélyesen Blanka mögé furakodva.

A csitrit kissé kibillentette az idétlen kérdés. Mintha nem tudná.-puffogott magában.

-Müller Blanka.-vágta oda hetykén.

-Na, ki találja meg hamarabb?-húzta Gábor.

Finoman áthajolt Blanka válla felett és megcirógatta egéren nyugvó kezét. A csitri a fura helyzettől kissé zavarba jött. Erre bezzeg van esze!-suhant át az agyán. Persze mikor kérdőre vonta, csak sunnyogott. Blanka nem az a fajta csajszi volt, aki hagyta, hogy bárki is szórakozzon vele és érzéseit palira vegye. El is döntötte magában, hogy ha Gábor így, akkor ő is így. Tesz még egy próbát, felkeresi a formát, talál egy alkalmas pillanatot, mikor kettesben lehetnek és elbeszélget vele sajátos viselkedését illetően, mely már meglehetősen dühítette. A prezentációt lementették, az óra véget ért és mindenki ment a maga dolgára.